

PRIČA O PJESNICIMA

Ima nekih kretanja atoma u ljudskom biću koja se redaju neobjašnjivim redom i stvaraju viziju koju je teško izgovoriti. Ti atomi kucaju u krvnim žilama, nose ih u svom tkivu pa negdje iza ljudskog oka nastaje duga koju jednostavno ne možete definirati.

Čovječanstvo se od svog nastanka nadalo da će naći odgovor i riječi sa značenjem tog osjećaja.

Kad taj nemir osjetite, imate osjećaj da idete na sastanak s voljenom osobom, radujete se i strahujete, sve u isti tren; a kako i ne biste. To blaženstvo koje želite reći, a ne možete, ta radost traženja zapravo je čista poezija. Isto ono što vam preostaje nakon provjere svega što ste ikada nosili u njedrima i ne nađete riječ, nego sjednete za stol ili zastanete na ulici i prošapćete tu bit svijeta, taj mali svemir misli satkan u samo jednom dahu duha. I eto poezije rođene nakon silnih godina što ste ih proveli u neznanju. Kad spoznate poeziju vi, oni od jučer, od maloprije, više nikada nećete biti isti.

Ima među ljudima i mnogo onih koji nemaju snage za šapat pjesme, ali sigurno znaju da je ona tu u njima. I sretni su jer se poput djece raduju običnim malim stvarima koje ih okružuju; njihovo oko uočava najčudnije detalje. I nebo, i zemlja, i more, i svaki grm, sve ih to nosi do blaženstva koje ne mogu izreći a tu je, u njima.

Riječ u svom kretanju, glas koji oblikuje, misao što joj daje punoću i nedodirljivost, riječ je ljudska sveukupnost, ona je zapravo osnova čovječanstva. Riječ, čista i jasna, to je poezija. A pjesnici njeni čuvari i branitelji. Ima li čovjeka dostojnijeg i svetijeg poziva?!